1937 г. Проявява краен национализъм, провежда антисемитски акции, поддържа връзки с нацистка Германия.

[2] Съюзът на българските национални легиони (СБНЛ) е създаден през 1930 г. Легиони и легионерски групи се изграждат предимно в средните училища. Поставя си за цел създаването на корпоративна тоталитарна държава по образец на фашистка Италия и нацистка Германия. През Втората световна война се свързва с фашистки и нацистки организации в Италия и Германия и сътрудничи с официалните представители на Германия и Италия в България.

[3] Младежка организация при офицерска организация „Родна защита".

[4] „Юнак" – българско гимнастическо дружество, основано през 1898 г. със задача да организира младежта за масови спортни игри.

№ 350

Полицейски сведения за Комитета за борба с III Интернационал в България

3 юни 1938 г.

През м. януари 1937 г. е идвал в София Теодор Обер, представител на „Лигата за борба срещу III Интернационал" (Лигата на Обера), центърът на която се намира в Женева. Същият е държал сказка във Военния клуб и имал няколко срещи с представителя на „Лигата на Обера в България" – полковник Славейко Василев и с митрополита Стефан. След заминаването на г. Обер се оформи фронта за борба срещу болшевизма от организациите: запасните офицери, зап. подофицери и пострадалите от войните, които излъчили един комитет в следния състав (с кооптирани лица):

1. Полковник Славейко Василев – председател.
2. Тодор Кожухаров – секретар.
3. Иван Чомов – секретар.
4. Цвятко Табаков (Директор на банка „Български кредит") – касиер.
5. Митрополит Стефан – съветник[1].
6. Сирманов – генерал о.з. – съветник.
7. Йосиф Робев – съветник.
8. Георги Русчев (индустриалец) – съветник.
9. Иван Илиев (бивш народен представител) – съветник.

От м. февруари 1938 г. горният комитет започна да издава „Известия", които не излизат редовно. Досега са издадени три броя „Известия" и се намира в печата брой 4 – 5.

Първият брой излезе в 5000 екземпляра, останалите по 1000 екз.

Издадена е и една брошура, превод от френски от издателството на „Силак" – „Какво спечели руският селянин от 20 годишното болшевишко управление" Брошурата е издадена в 2000 екз.

Комитетът няма утвърден устав. Според сведения от г. Иван Чомов, сега се изработва устава.

Нач-к група

АМВР, об.д. 47081, л. 3. Заверено копие. Машинопис.

[1] В документа името на митрополит Стефан е зачертано.

№ 351

Окръжно на министерство на външните работи и изповеданията до българските легации и консулства за забрана да се подновяват паспорти на българи, участвали в Гражданската война в Испания

София, 22 август 1938 г.

МВнРИ
Политическа дирекция
№ 17634 – 4-1 от 22. VIII. 1938 г.
София

До Царските легации във Анкара,
Атина, Берлин, Берн, Брюксел,
Будапеща, Буенос-Айрес, Букурещ,
Белград, Варшава, Вашингтон, Кайро,
Лондон, Мадрид, Москва, Париж,
Прага, Рим, Стокхолм и Тирана.
До Кариерното генерално консулство в Милано.
До Кариерните консулства във
Виена, Ню-Йорк, Одрин и Цариград.

Министерство на външните работи и на изповеданията уведомява Царските легации и Кариерните консулства, че по заповед на Министър-председателя и министър на външните работи и на изповеданията г. Кьосеиванов абсолютно се забранява репатрирането с пасавани или подновяването на българския паспорт на българите, които са участвували като доброволци в Испания, безразлично дали това е било в редовете на Републиканската или Националистическа Испания. Съгладно чл. 17 п. 4 от закона за българското поданство, такива лица загубват българско поданство, а съгласно чл. 19 от същия Закон, същите лица не могат да се завърнат в България, освен с разрешение, дадено с Царския указ и, ако те пожелаят да добият отново българско поданство, това може да стане само по реда на обикновената натурализация.

Цитираните постановления на Закона за българското поданство, по силата на които е издадена горната заповед, бяха направени достояние на Комитета за ненамесата в Испания, който реши, що се касае до оттеглянето на доброволците от Испания, че доброволците български поданици ще бъдат третирани като апатриди[1] и ще бъдат евакуирани в страната на последното им местожителство или, ако това е невъзможно, по законни причини, в страната, която би се съгласила да ги приеме.